

Povestea unui artist al străzii

Primul graf l-a făcut la colțul blocului, unde era și ghenă. Intervalul dintre hotărâre și realizare a fost destul de lung, pentru că, în sinea lui, nu era deloc pregătit. Dar chiar și așa, simțea că va reuși, iar asta îi dădea energie cum n-a simțit niciodată în viața lui. Îi vâjâia capul ca atunci când, cu o vară înainte, se retrăsese în compartiment, după ce stătuse cu capul afară pe geam mai bine de jumătate de oră, fără ca ai lui să observe. DORMEAM, în timp ce trenul traversa munții. Timpul ăsta l-a petrecut făcându-și planuri. Atunci a simțit prima oară că planificarea unei acțiuni îl liniștește, nervozitatea dispare. A identificat sprayul-vopsea de culoarea camioanelor de armată ascuns în dulapul cu scule al unui unchi de-al său și i l-a sustras. Apoi a întreprins expediții de recunoaștere a terenului, care constau, practic, în a înconjura blocul la diferite ore ale zilei. Dimineața în timpul săptămânii nu putea s-o facă decât dacă chiulea

de la școală, dar ar fi fost prea complicat. În weekend era jale, că avea activități. Maică-sa îl trimitea la cumpărături, taică-su căuta orice prilej să joace jocuri de societate cu el, pentru că nu avea bani să-i cumpere o consolă PlayStation cu Super Mario. A zis că mai bine îi cumpără un computer, dar a tot amânat. Seara era plin de puștime, detonau chiușorul sau jucau pac-pac. A decis că cel mai bun moment e noaptea, după ce adorm părinții. Bătăile inimii s-au liniștit imediat ce a reușit să iasă pe ușa apartamentului. I s-a părut că vopseaua pulverizată din tub lasă o linie neagră pe zidul aflat în raza difuză a iluminatului stradal. Pe măsură ce scria, devenea din ce în ce mai convins că nu va fi prins. Și că ceea ce face va fi perfect. A doua zi dimineața, când a plecat la școală, în loc să facă stânga, a ocolit blocul prin direcția opusă ca să-și vadă opera. Când făcuse semnul dolarului se cam grăbise. S-ul era destul de palid, iar cele două linii verticale se terminau în două pete de vopsea care semănau cu două puncte. Acolo a insistat prea mult. Cel puțin scrisul de deasupra era OK. Mâna sigură și o anumită eleganță îl caracterizau încă de pe-atunci. I need \$. Era ca un bonus dintr-un joc video. Bănuțul strălucea la margini, se rotea în aer. Acesta era rezultatul orelor chiulite în clasa a șaptea, când

descoperise, împreună cu câțiva colegi, sala de jocuri unde aveau PlayStation cu Super Mario.

În adolescență a fost presat să se expună într-un mod în care n-avea niciun chef să o facă. Începuse să joace handbal din inerție, doar pentru că proful de sport de la școală îl trimisese și pe el împreună cu ceilalți, care erau categoric mai îndemânatici și mai agili decât el, la un club de handbal. Lasă că nu-ți strică, i-a spus proful cu veleități de antrenor, care-l simpatiza mai degrabă pentru glumele făcute la vestiar. Îi plăceau băieții cu gura mare, așa fusese și el în tinerețe. Se încapățâna să meargă la niște antrenamente care nu-i făceau absolut nicio plăcere. De la o vreme simțea că e prea multă expunere fizică. Voia să se retragă, să fie lăsat în pace. A făcut o boală de piele care l-a forțat să intre într-o fază de introversie, pe care mai târziu a interpretat-o ca fiind o fază impusă de o putere superioară. Atât de tare l-a chinuit boala, încât mai târziu, când a citit despre adolescenți seduși de asceză, s-a identificat pe sine cel de atunci ca fiind unul dintre ei. Cam în perioada aia a citit *Dune*, dar, în mod ciudat, nu l-a atins decât prin prisma atmosferei. *Dune* e un trip pe Red Lebanese, hașul dur și pur. În cazul acestei intervenții, alegerea suportului a fost crucială.

A simțit nevoia să marcheze cumva momentul și e ciudat cum ideea i-a venit în perioada de glorie a noului stil arhitectural românesc, dominat de comenzile unei societăți obsedate de îmbogățire rapidă, stil aplicat mai ales în domeniul construcției de vile. Momentul. Micul nostru boom economic ar fi trebuit să dureze forever, cel puțin asta spunea îndrăzneala culorilor, a nuanțelor folosite mai degrabă în industria jucăriilor. Se trăia în frenezia dimensiunilor, cu simțul estetic scăpat de sub control. A găsit o vilă înconjurată de un gard cu tencuială mozaicată, ținta perfectă. Tencuiala imita nisipul, conținea chiar și grăunțe de cuarț care străluceau în soare ca un miraj. A marcat, cu un scris de mână neglijent, de consistența desenelor făcute cu funingine, unul din colțurile gardului: dune. Cu spray negru, cum altfel.

Pejiunea e din perioada în care a descoperit iarba. Se citește pășunea sau pensiunea. E dilema fumătorului. Oare unde o să fie tripul mai mișto, în casă sau în natură? Fuseseră toți acei ani cu inevitabilul pogo dintre stările de exaltare socială și cele de depresie. Ani în care alcoolul a fost motorul socializării. A obosit. A reușit să pună deoparte ceva din banii pe care-i câștiga ca muncitor necalificat la o firmă de finisaje interioare.

Gletuia de dimineța până seara. Spațiile mari și albe luminate de neoane în serile de vară când munca nu se mai termina și muncitorii simțeau nevoia presantă să se răcorească, deschideau toate ferestrele și puneau house în boxe, fluturii de noapte pe care îi găseau dimineța în gălețile cu adeziv, toate astea îl făceau să se înece în pânza clară a băuturilor tari, stropite cu bere. A strâns ceva bani și a decis să o lase baltă pentru o vreme cu munca. Și-a cumpărat un bilet low-cost până la Amsterdam. Au urmat tripuri cu animale totemice, imersiunea în spații emoționale îngropate adânc în subconștient, primul val de paranoia, worst case scenario în high definition. Amsterdamul era pășunea mielușeilor hippie, în mijlocul căreia olandezii construiseră o rafinărie care semăna destul de mult cu un mall, dar și cu o căsuță olandeză dintr-o pictură barocă. La Amsterdam a stat la o pensiune. Era prima oară când făcea asta și i se părea că există un contrast uriaș între grija aproape maternă cu care gazda îl întreba dimineța ce preferă la micul dejun și realitatea orașului de dincolo de ușa pensiunii și ce făcea el acolo, zi de zi, în acea realitate. Se întreba dacă femeia aceea de vârstă mijlocie chiar nu-și dă seama că e un depravat din estul Europei care a venit aici cu un avion low-cost ca să fumeze cât mai multă iarbă și să

fută cât mai multe prostituate, creole și asiatice, închise în cutiile lor de carton și celofan, ca niște păpuși Barbie. Sau își dă seama, poate că în tinerețe chiar a participat la revoluția sexuală și-l înțelege. Nu vrea să-l facă să se simtă prost. Nici ea nu s-ar fi apucat de turism dacă nu i-ar fi lăsat bunică-sa moștenire această casă cu patru camere, foarte aproape de centrul orașului. Pejiunea exprimă admirația față de un nou fenomen. Pejiunea e atunci când bălești de poftă și vrei să razi cât mai multe căsuțe din turtă dulce.

Listen on Repeat este o operă de maturitate. Mai ales dacă avem în vedere forma actuală a lucrării. S-a născut în primii ani de după apariția YouTube, care le permitea lui și prietenilor săi să asculte muzică de pe servere mari, infinit mai mari decât și-ar fi închipuit ei că ar putea exista. Descoperirea unei piese noi era de cele mai multe ori însoțită de dorința de a asculta pe repeat. Reacția lui la acest neajuns al platformei a fost viscerală, a cumpărat trei găleți de 20 de litri de vopsea și a rugat un prieten de-al lui să vorbească cu unchiu-său, care era paznic la o fostă platformă industrială, să-i lase să scrie pe peretele-cortină aproape intact al unei hale. Când s-a mai liniștit, a înțeles că așa nu va ajunge nicăieri, e o lucrare